

РЕШЕНИЕ

№ 7230

гр. С, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДИТ
като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20201110144348 по описа за 2020 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, с която Р. ЦВ. ИВ., ЕГН ***** е предявила установителен иск с правна квалификация чл. 124 ГПК /съгласно уточнителна молба от 08.02.2021 г./ против ЕК. ЦВ. Г., ЕГН ***** и БЛ. С. Г., ЕГН ***** за признаване за установено, че притежава 1/2 идеална част от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в.з. „КД“, с площ от 687 кв. м, при съседи: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533, заедно с разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1, със застроена площ от 46,80 кв. м, а съгласно Скица на сграда № 15-397282/17.08.2017 г. със справка за актуалност към 01.03.2018 г. със застроена площ от 44 кв. м, на два етажа – сутерен и етаж с разгъната застроена площ от 86,30 кв. м, състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етажа – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство.

В исковата молба се посочва, че ищцата и ответницата Е.Г. придобили правото на собственост върху процесните имоти при равни квоти по 1/2 за всяка от тях по силата на сключен договор за покупко-продажба с трето за производството лице от 23.11.2006 г., обективиран в нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. Твърди се, че от този момент ищцата редовно заплащала дължимите данъци и посещавала имота, когато имала възможност за това. Посочва се, че през м. 04.2018 г. ищцата установила, че

били начислени данъчни задължения за имота със задна дата, като след справка разбрала, че на 16.03.2018 г. била подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ, в която като собственици на процесните недвижими имоти били вписани ответниците. Твърди, че бил съставен нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. от 02.03.2018 г. по описа на нотариус ЖБ, според който на основание Постановление от 01.03.2018 г., издадено вследствие извършена обстоятелствена проверка било признато, че ЕК. ЦВ. Г. и БЛ. С. Г. са собственици на недвижимите имоти при равни квоти. Сочи, че в производството по чл. 587 ГПК били разпитани трима свидетели, които изложили пред нотариуса недостоверни данни – твърдения, че ответницата Г. владяла гореописаните имоти добросъвестно в продължение на 5 години. Излага твърдения за неистинност на посочения факт, тъй като ответницата живеела извън страната от 1997 г. Счита, че същата не би могла да се приеме за добросъвестен владеец, тъй като □ било известно обстоятелството за наличие на съсобственост при равни квоти върху процесните имоти с ищцата. Посочва като невярно и твърдението на свидетелите за съвместно осъществено владение от страна на двамата ответници, поради това, че брачното правоотношение между тях било прекратено през 2012 г., като по това време Е.Г. вече живеела извън пределите на РБ. На следващо място, ищцата твърди, че при нито едно от посещенията си в процесните недвижими имоти не е срещала ответниците и не е откривала следи от твърдяното им пребиваване на адреса. Счита, че издаденият в полза на ответниците констативен нотариален акт следва да бъде отменен.

Моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото са постъпили писмени отговори от двамата ответници, твърденията в които са допълнително уточнени в хода на производството с уточнителна молба от 24.01.2022 г. Ответницата Г. оспорва предявения иск като неоснователен. Излага твърдения, че процесните имоти са закупени с нейни лични средства, а ищцата била вписана в нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. по описа на нотариус ВБ, рег. № 302 на НК, тъй като на името на двете имало общ влог с лихвоточки, от които ищцата щяла да загуби своя дял, ако имотите били придобити еднолично от ответницата. Счита, че с оглед това обстоятелство, ищцата е знаела, че само формално е съсобственик на имотите и никога не е упражнявала владение върху тях. Оспорва твърденията, изложени в исковата молба, за многократни посещения, осъществени от страна на ищцата, като твърди, че същата се била дезинтересирала от имотите. Оспорва ищцата да е заплащала данъчните задължения за процесните имоти. Твърди, че с нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК, вписан с вх. рег. № 12321 от 02.03.2018 г., акт № 58, том XXVII, дело № 8404/2018 г., имотна партида № 535840 на СП – С, ответниците са признати са собственици на процесните имоти при равни квоти. Счита, че индигия за това, че ищцата не е приемала процесните имоти за съсобствени е и обстоятелството, че същата не ги била включила в делбената маса в заведената искова молба, по която е образувано гр. д. № 60394/2016 г. по описа на СРС, 73 състав. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Ответникът Г. оспорва предявения иск като счита същия за неоснователен. Твърди, че ищцата е загубила правото си на собственост върху процесните имоти, тъй като ответниците ги били придобили по давност предвид упражняваното владение в продължение на десет години. Посочва, че придобитото от ответниците право на собственост е обективизирано в нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК, вписан с вх. рег. № 12321 от 02.03.2018 г., акт № 58, том XXVII, дело № 8404/2018 г., имотна партида № 535840 на СП – С. Поддържа, че бил конституиран в нотариалното производство в качеството на молител за половината от прекратената съпругеска имуществена общност, тъй като покупката и давността на процесните имоти били осъществени по време на брака му с ответницата Г.. Твърди, че на 08.07.2019 г. прехвърлил своята 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти на ответницата Г. по силата на договор за покупко-продажба, обективизиран в нотариален акт № 96, том I, рег. № 1406, дело № 83/2019 г. по описа на нотариус НВ, рег. № 014 на НК, вписан с вх. рег. № 43206/08.07.2019 г., акт № 7, том CVII, дело № 33028/2019 г. на СП – С. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

С уточнението на ОИМ ответниците посочват, че ответникът Г. е владял имота от 23.11.2006 г. до 08.07.2019 г., а ответницата Г. от 23.11.2006 г. и до настоящия момент.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. за продажба на недвижим имот по реда и при условията на ЗУЖВГМЖСВ на 23.11.2006 г. ищцата Р.И. и ответницата Е.Г. закупили от ААП при равни квоти дворно място, представляващо УПИ XIV-533 по плана на гр. С, район П, местност „КД“ в кв. 35 с площ 675 кв. м. при граници УПИ XV-535, УПИ X-534 и УПИ XIII - 532 и еднофамилна сграда със застроена площ 46,80 кв. м., находяща се в северната част на дворно място. В НА е записано, че при подписването му се предава на купувачите владението по отношение на имота.

Видно от нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. от 02.03.2018 г. на основание чл. 587, ал. 2 и ал. 3 ГПК нотариус ЖБ, рег. № НК 003 признал ответниците за собственици при равни квоти по покупка на 1/2 идеална част и по давност на другата 1/2 идеална част от поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в.з. „КД“, с площ от 687 кв. м, при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533, заедно с разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1.

Видно от представената скица на поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК същият се намира в с. БП, в.з. „КД“ и по предходен план е имот с номер 533, кв. 35, парцел XIV-533.

Видно от нотариален акт № 96, том I, рег. № 1406, дело № 83/2019 г. по описа на нотариус

НВ, рег. № 014 на НК, на 08.07.2019 г. ответникът Г. и ответницата Г. сключили договор, с който се съгласили ответникът да прехвърли на ответницата 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти.

По искова молба на ищцата с решение №41678 от 20.08.2018 г. на СРС, 73 състав по гр.д. №60384/2016 г. била допусната съдебна делба между нея и ответница в качеството им на наследници на починалите си родители по отношение на недвижими имоти - апартамент в гр. С, ж.к. ОК и дворно място, жилищна сграда и стопански сгради в гр. ЕП, при квоти по ½ за всяка.

Представени от ищцата и приети по делото са приходни квитанции, от които се установява, че са заплатени задължения за местни данъци и такси, начислени на ищцата за периода от 2013 г. до 2018 г., за имот : земя и сгради с . П.

От показанията на свидетеля ИНП се установява, че за закупуване на процесния имот през 2006 г. родителите на ищцата и на ответницата им предоставили част от необходимата сума, като освен това били изтеглени и лихвоточки. Бащата на ищцата и ответницата починал през 2014 година , а майка им през 2015 г., като преди да починат те прибирали реколтата от имота и свидетелят посещавал с тях имота поне веднъж – два пъти годишно. Свидателят посочва, че бащата на ищцата и ответницата е споделял с него, че двамата с майка им са дали каквото са могли, за да е на двете вилата. Свидателят заплащал задълженията за местни данъци и такси за имота в общината. Свидателят посочва, че никога не е посещавал имота сам, а при посещенията му за събиране на реколта отключвали или родителите на ищцата и ответницата, или тяхната леля впоследствие.

От показанията на свидетелката ЦГЯ – сестра на майката на ищцата и ответницата се установява, че тя посещавала имота от 2016 година през лятото. Според свидетелката имотът бил закупен от ответницата, ищцата не била дала средства за него, но била вписана в нотариалния акт за покупката по молба на майката на страните, за да бъдат използвани ливхоточки. Според свидетелката целият род знаели, че имотът е на ответницата, като родителите им казвали, че имотът е на Е. Посочва, че ответницата не живее в Б повече от 15 години - от 2014 година живеела в Л, а преди това в Г. Според свидетелката по време на пребиваването си в Г ответницата се прибирала в Б почти всеки месец за по десет дни и отсядала в апартамент в ж.к. ОК или в къща в гр. ЕП. Свидетелката посочва, че преди да починат родителите на ищцата и на ответницата обработвали имота, а от 2016 година това извършвала тя и заедно със съпруга си ползват имота за личен отдих и го поддържат. Посочва, че на 18.04.2016 г. била уведомена, че е разбит и ограбен имота, обадила на ищцата, но тя не пожелала да го види. Свидетелката посочва, че сменили ключалките и предоставили ключ само на ответницата. Свидетелката твърди, че ответницата се грижела за имота, освен нея друг не бил правил ремонти, а от 2016 година съпругът на ответницата подлепвал плочки. Посочва, че са брали грозде и е предлагала на ищцата да ѝ дадат, но тя категорично отказвала.

Останалите необсъдени доказателства съдът не намира да установяват релевантни за спора обстоятелства.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна

следното:

За основателността на предявените пасивно субективно съединени искове с правна квалификация чл.124 ГПК е необходимо да бъде установено от ищцата при условията на пълно и главно доказване, че е титуляр на 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти на претендираното придобивно основание, както и конкретно наведените възражения срещу насрещните твърдения на ответниците - че е извършвала действия, с които е реализирала правата си на съсобственик на имота.

Ответниците следва да докажат възраженията си, че са придобили спорната идеална част от имота в конкретни квоти за всеки чрез давностно владение за период от 5, респ. 10 години като са упражнявали фактическата власт върху имота и са извършили действия, с които явно са обективирали спрямо ищцата намерението да владеят нейната идеална част от имота за себе си /арг. от ТР № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК/.

Съгласно чл.77 от ЗС, правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Ищцата претендира да е придобила ½ идеална част от правото на собственост по отношение процесното дворно място и самостоятелна сграда в него чрез покупко-продажба. Реализирането на това придобивно основание съдът намира за доказано от представения по делото нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. за продажба на недвижим имот по реда и при условията на ЗУЖВГМЖСВ на 23.11.2006 г. Не се твърди и не се установява лицето, прехвърлител по сделката - ААП да не е притежавал прехвърляните права, поради което и сделката е породила своя вещно-правен ефект.

Не следва да бъдат споделени възраженията на ответниците, че ищцата не е съсобственик, тъй като не е престирала насрещно по сделката доколкото плащането било реализирано само от ответницата. От една страна плащането на цената не е условие за придобиване правото на собственост, тъй като вещно-правният ефект на продажбата не е отложен. От друга страна плащането на цената само от ответницата не се установява, като представеното в о.с.з. извлечение от нейна сметка не съдържа подобен превод в полза на продавача. Дори и цената да е заплатена изцяло от ответницата обаче, отношенията между нея и ищцата следва да се уредят като облигационни, а не вещноправни. Твърденията на ответницата, че при сключване на сделката ищцата е била вписана в нотариалния акт като купувач единствено с оглед използване на лихвоточки на практика сочат на твърдения за липса на воля да бъде придобито имуществото от ищцата и наличие на уговорка придобиването да бъде извършено от нейно име, но във вътрешните им отношения правата да се считат придобити от ответницата. В случая обаче не би могло да се приеме наличие на доказано косвено представителство по смисъла на чл. 292, ал. 2 ЗЗД, тъй като не се твърди и не доказва да е налице дадена поръчка от ответницата като доверител за придобиване на вещни права върху недвижимите имоти на името на ищцата като довереник, като не се твърди и не се установява в този смисъл да е сключен между тях писмен договор с нотариална заверка на подписите /арг. от чл. 292, ал. 3 ЗЗД/. Ищцата не би могла да се разглежда и като поставено лице, доколкото липсват твърдения за извършване на прикрита сделка в надлежната форма между прехвърлителя и ответницата по отношение процесната идеална част от имотите.

Предвид посоченото договорът за покупко-продажба е валиден и по силата на същия ищцата е придобила собствеността върху 1/2 идеална част от процесните недвижими имоти - поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в.з. „КД“, с площ от 687 кв. м, при съседи: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533, заедно с разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1.

Ответниците релевират възражение за придобиване на спорната част по давност, като се легитимират с нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том 1-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. от 02.03.2018 г. по описа на нотариус ЖБ. Посоченият нотариален акт е съставен по реда на чл. 587 ГПК за целия имот като процесната 1/2 идеална част е призната за собствена на ответниците при равни квоти поради придобиването □ чрез давностно владение по време на брака им. Останалата 1/2 идеална част е призната за съсобствена между ответниците при равни квоти поради придобиването □ чрез покупко-продажба по време на брака, като в тази част констатациите в НА не са оспорени и ответниците следва да се считат за съсобственици на тази идеална част.

Нотариалният акт, с който се признава право на собственост върху недвижим имот по реда на чл. 587 ГПК, не се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост. В случая и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота /ищцата с НА за правна сделка, а ответниците – констативен НА/. Поради това и при съобразяване разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 11 от 21.03.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 11/2012 г., разпределението на доказателствената тежест е по общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК като всяка страна следва да докаже своето право, т. е. фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание.

Съгласно чл.79, ал. 1 ЗС правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. Придобивната давност е оригинално основание за придобиване право на собственост, като установяването на този способ за придобиване на право на собственост предполага наличието на следните кумулативни предпоставки: владение върху конкретен имот, което да е непрекъснато /да не е загубено за повече от 6 месеца съгласно чл.81 от ЗС/, спокойно /да не е установено по насилствен начин/, явно /да не е установено по скрит начин/, несъмнително и с намерение да се държи вещта като своя. Поради това и ответниците, претенидирайки да са собственици на спорната част към момента на издаване НА по реда на чл. 587 ГПК, следва да докажат, че са демонстрирали по отношение на ищцата поведение, което несъмнено да сочи, че са упражнявали собственическите правомощия единствено за себе си /animus/ и са упражнявали фактическа власт /corpus/ по отношение на целия имот в продължение на 10 години, без противопоставяне от страна на ищцата и без прекъсване за време по-дълго от 6 месеца. Фактическата власт може да е упражнявана и чрез периодични посещения и действия спрямо имота, ако те сочат на намерение за своене на този имот и не са прекъсвани от действията на трети лица /в този смисъл е решение № 503 от 02.05.2012 г. по гр.д.№ 83 от

2011 г. на ВКС, Първо г.о., постановено по реда на чл.290 от ГПК/.

В случая имотът е придобит от ищцата и ответниците /предвид констатацията в нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том 1-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. от 02.03.2018 г. по описа на нотариус ЖБ относно придобиването на имота от ответниците в режим на СИО/ чрез покупко – продажба в условията на обикновена съсобственост на 23.11.2006 г. – $\frac{1}{2}$ за ищцата и $\frac{1}{2}$ ид. ч. за ответниците. С оглед посоченото в нотариалния акт на тази дата имотът е бил предаден на купувачите, следователно от тази дата следва бъде преценено на първо място дали е реализирано от ответниците владение с намерение за своеене на частта на ищцата. Преценката на събраните доказателства води до извод, че не се установява ответниците да са реализирали действия, които да съставляват владение на процесната идеална част, което да е непрекъснато, спокойно, явно, несъменено и с намерение да своят. Съгласно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г. при спор за придобиване по давност на съсобствен имот от един от съсобствениците следва да се даде отговор на въпроса дали той владее изключително за себе си целия имот и от кога. За да придобие по давност правото на собственост върху чуждите идеални части, ответницата следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на ищцата.

В случая от събраните доказателства не се доказва твърдението на ответницата Г., че е владяла идеалната част на ищцата с намерение да я свои от 23.11.2006 г. Видно от показанията на свидетелите при закупуване на имота през 2006 г. родителите на ищцата и на ответницата са били живи, като след придобиването му и до смъртта си през – 2014 и 2015 г. те са го стопанисвали. Видно от показанията на свидетелката ЦГЯ и от твърденията на самата ответница към момента на придобиване на имота същата е живеела в Г, където е пребивавала до 2014 година, а след това е заживяла в гр. Л. Не би могло да се приеме, че ответницата Е.Г. е реализирала фактическа власт върху целия имот чрез своите родители до смъртта им, тъй като подобна воля не се установява да е била налице. Свидетелят ИНП ясно посочва намерението на родителите на ищцата и на ответницата да стопанисват имота като такъв на двете им дъщери. Не се установява те да са упражнявали фактическата власт само за едната си дъщеря при незачитане правата на друга, а напротив баща им е заявявал, че са им помогнали да го закупят с желанието да бъде и на двете. Съдът кредитира показанията на свидетеля Петров, като ги намира за логични и последователни, без да се установява основание за съмнение в тяхната достоверност. Свидетелят е бил пряк свидетел на отношенията в семейството, посещавал е имота регулярно заедно с родителите на страните и дава сведения за личните си възприятия по отношение неговото стопанисване. Не би могло да бъде възприето твърдението на свидетелката Я, че родителите на Е.Г. са считали имота само за нейна собственост, тъй като в тази си част показанията на свидетелката са декларативни, необосновани и очевидно целящи да подкрепят тезата на самата свидетелка, че имотът е лична собственост само на ответницата. В тази връзка съдът отчита заявеното от свидетелката, че от 2016 година тя и съпругът ѝ ползват имота за личен отдих, като индикация за наличие на личен интерес от отблъскване собственическите претенции на

ищцата. Това поставя под съмнение достоверността на показанията на свидетелката, която съдът намира за лично заинтересована от изхода на спора между страните. Предвид посоченото и съдът не дава вяра в пълнота на показанията на тази свидетелка. Като допълнение следва да се посочи, че показанията □ на практика не установяват до 2016 година кой и по какъв начин е владял имота. Самата свидетелка посочва, че до 2016 година е ходила с мъжа си по-рядко в имота, поради което и в рамките на периода от 2006 г. до 2016 г. наблюденията □ не са преки и последователни. Свидетелката твърди, че преди 2016 година е ходила на гости на Е и че друг освен Е не е правил ремонти в имота, но показанията □ в тази част са общи и не установяват конкретни обстоятелства, от които да се направи извод за реализирана еднолична фактическа власт от страна на ответницата. Също така свидетелката посочва, че имотът е бил поддържан от родителите на Е, но едновременно твърди и че докато е работела в Г /до 2014 г., т.е. преди смъртта на родителите си/ Е се е прибираща всеки месец за по десет дни в Б. Соча, че не е виждала Р в имота, но едновременно с това и че Р е присъствала на общи събирания в него. Тези противоречия и липса на вътрешна логична последователност в показанията съдът намира за ясен признак за стремеж у свидетелката да представи данните по начин, ползващ тезата на ответница, поради което и показанията следва да се ценят критично.

Следва да се посочи, че след 18.04.2016 г. би могло да се счита, че ответницата чрез свидетелката Я е започнала да владее и частта на ищцата, тъй като от тогава според показанията на Я са сменени патроните на ключалките и ключове за тях не са дадени на ищцата. Свидетелят ИП също потвърждава, че през 2017 г. е посетил имота за прибиране на реколта, но заедно със св. Я, която е отключила имота. След 2016 година имотът е ползван от св. Я като същата, видно от показанията □, е реализирала ползването и поддържането му като собствен на ответницата Е.Г.. Поради това и фактическата власт, реално упражнявана от св. Я, може да се счита за реализирана чрез друго владение на ответницата. Видно от признанията на самата ищца в о.с.з тези действия са достигнали до знанието □, тъй като същата заявява, че след смяна на ключалките няма достъп до имота. Не се установява тези действия обаче да са продължили за период от 10 години /с оглед липса на основание за прилагане на 5 годишна придобивна давност/.

По отношение твърденията на ответника - в настоящото производство не се установява нито в какъв период същият е бил в граждански брак с ответницата, нито в претендирания от него период от 23.11.2006 г. до 08.07.2019 г. да е реализирал каквито и да било действия спрямо имота, които изобщо да бъдат преценени като релевантни за поддържаното придобивно основание. Нито един от разпитаните свидетели не посочва да е виждал Б.Г. в имота, липсват данни и за осъществявана от него чрез друго лице фактическа власт, като са налице данни за обратното - че ответникът изобщо не е посещавал имота.

От посоченото следва извод, че в рамките на производството не са събрани категорични доказателства, от които да се установява, че ответниците са обективирали явно владение по отношение на имота, с което да не са зачитали правата на ищцата в съсобствеността за период от 10 години. Приложение на кратка петгодишна придобивна давност не следва нито от твърдения на страните, нито от събраните доказателства, тъй като липсва основание

ответниците да се считат за добросъвестни владетели на спорната 1/2 идеална част.

Предвид изложеното в рамките на производството ответниците не установяват реализирането на фактическия състав на наведеното от тях придобивно основание, а именно – давностно владение. Следователно и не би могло да се приеме, че ищцата е загубила придобито с нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. право на собственост върху 1/2 идеална част от поземления имот и сградата. Поради това и следва по отношение на ответниците да бъде признато, че ищцата притежава оспореното от тях правото на собственост върху 1/2 идеална част. Предвид посочено оборените са и констатациите в нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК за придобиване по давност на това право от ответниците и същият на основание чл. 537 ГПК следва да бъде отменен.

По разноските

При този изход на спора, право на присъждане на извършените в производството разноси възниква за ищцата, по аргумент от чл.78, ал.1 ГПК. Ищцата установява извършването на разноси за производството в общ размер 950 лева / от които 50 лева – държавна такса и 900 лева за адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие – л. 55/, които следва ѝ бъдат присъдени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА по исковете с правно основание чл. 124 ГПК, предявени от Р. ЦВ. ИВ. с ЕГН ***** и адрес: гр. С, ж.к. ОК, бл. 510, вх. А, ет. 4, ап. 12 срещу ЕК. ЦВ. Г. с ЕГН ***** и адрес: гр. С, ж.к. ОК, бл. 510, вх. А, ет. 4, ап. 12 и БЛ. С. Г. с ЕГН ***** и адрес: с. К, общ. С, обл. Б, че Р. ЦВ. ИВ., ЕГН ***** е собственик на 1/2 идеална част от поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в.з. „КД“, с площ от 687 кв. м, при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533 и от разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1, с разгънатата застроена площ от 86,30 кв. м, състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етаж – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство.

ОТМЕНЯ на основание чл. 537, ал. 2, изр. посл. ГПК нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК, вписан с вх. рег. № 12321 от 02.03.2018 г., акт № 58, том XXVII, дело № 8404/2018 г. на СП – С, в частта, с която ЕК. ЦВ. Г., ЕГН ***** и БЛ. С. Г., ЕГН ***** са признати за собственици по давност при равни квоти на 1/2 (една втора) идеална част от поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени

със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в.з. „КД“, с площ от 687 кв. м, при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533 заедно с разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1, със застроена площ от 44 кв. м с разгъната застроена площ от 86,30 кв. м, състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етажа – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК ЕК. ЦВ. Г., ЕГН ***** и БЛ. С. Г., ЕГН ***** да заплатят на Р. ЦВ. ИВ., ЕГН ***** сума в размер на **950 лева** - разноси за производството.

ДАВА на ищцата Р. ЦВ. ИВ. с ЕГН ***** на основание чл. 115, ал. 2 ЗС шестмесечен срок от влизане в сила на решението за извършване на отбелязване на решението по вписаната искова молба в Агенция по вписванията, Имотен регистър, като я предупреждава, че след изтичане на този срок вписването на исковата молба губи действието си.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____